

Arrest

nr. 158 630 van 15 december 2015
in de zaak RvV X/ IX

In zake: X - X
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X,
X X, X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de
staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X, X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 12 november 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 september 2013, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van de beslissingen van 19 september 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2015.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij aangetekend schrijven van 2 april 2010 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet). De aanvraag werd op 24 augustus 2010 ontvankelijk verklaard.

1.2. Het advies van 17 september 2013 van de ambtenaar-geneesheer vermeldde het volgende:

"Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van haaraanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 02.04.2010.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

Voorgelegde medische attesten:

- *Medisch certificaat de dato 19/XX/2010 van dr. W. V. Angst, stress, automutilatie, slaapstoornissen, depressief en soms agressief.*
- *Attest de dato 19/03/2010 van dr. W. V. Stress, angst, depressie en soms agressief ontremd gedrag.*
- *Medisch certificaat de dato 15/07/2010 van dr. W. V. Angst, depressieve ondertoon.*
- *Medisch certificaat de dato 11/10/2010 van dr. W. V. Angstige depressie, onaangepast gedrag.*
- *Medisch attest de dato 21/01/2011 van dr. W. Vandermeulen. Angst, depressie, concentratiestoornissen mogelijk posttraumatisch stress-syndroom.*
- *Medisch attest de dato 12/02/2011 van dr. V. Posttraumatische depressie.*
- *Medisch attest de dato 23/03/2011 van dr. D. M. Depressief, angst, soms agressief gedrag.*
- *Attest werkonbekwaamheid wegens heelkundige ingreep de dato 09/03/2011 van dr. L. D.*
- *Medisch attest de dato 01/04/2011 van dr. V. Posttraumatische stressstoornis*
- *Medisch certificaat de dato 18/05/2011 van dr. V. Posttraumatische depressie.*
- *Medisch getuigschrift de dato 27/12/2011 van dr. D. M. Depressie met angst en psychosomatische klachten. Af en toe agressief, ontremd gedrag.*
- *Consultatieverslag de dato 08/08/2012 van dr. M. C. Zwangerschap.*
- *Medisch getuigschrift de dato 07/01/2013 van dr. J. H. Depressief syndroom.*
- *Medisch getuigschrift de dato 11/02/2013 van dr. J. H. Depressief syndroom.*
- *Medisch attest de dato 09/04/2013 van dr. J. H. Angstig-depressieve symptomatologie.*
- *Medisch getuigschrift de dato 09/04/2013 van dr. J. H. Angstig depressief syndroom.*
- *Medisch attest de dato 14/05/2013 van dr. J. H. Angstig-depressieve symptomatologie.*
- *Medisch attest de dato 09/07/2013 van dr. J. H. Angstig-depressieve symptomatologie.*
- *Medisch getuigschrift de dato 13/08/2013 van dr. J. H. Posttraumatische stressstoornis, nachtmerries, gedragsstoornissen.*

Bespreking van het medisch dossier:

Uit dit medisch dossier blijkt dat deze 29-jarige vrouw last heeft van psychische klachten (angst, depressie, stress).

Alle elementen in dit dossier wijzen op een eerder banaal probleem en niet op een ernstige psychiatrische aandoening. Dit blijkt uit de aarde van de behandeling, het feit dat er pas na één jaar een psychiater geconsulteerd werd en het feit dat betrokkene nooit gehospitaliseerd diende te worden omwille van deze klachten. Overigens werden de medicijnen geminimaliseerd wegens zwangerschap, toch een event die extra stress met zich meebrengt, maar desondanks deden zich op psychisch vlak geen ernstige decompensaties voor. Er zijn geen concrete elementen die aantonen dat het aangehaalde risico een reëel risico betreft.

Agressief en ontremd gedrag is niet noodzakelijkerwijs een psychische stoornis, maar kan evenzeer een karaktereigenschap zijn.

Conclusies:

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05 N v United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.).

Tevens blijkt uit de beschikbare medische gegevens dat er geen sprake is van een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een

ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.

Op basis van de vermelde medische gegevens kan er geen contra-indicatie om te reizen weerhouden worden. Verder is er geen mantelzorg nodig omwille van de vermelde aandoeningen.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar zij verblijft."

1.3.1. Op 19 september 2013 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond verklaard. Deze beslissing die verzoekers ter kennis werd gebracht op 10 oktober 2013, is gemotiveerd als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 02.04.2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

T., K. [...]

Geboren te [...] op [...]

K., J. [...]

Geboren te [...] op [...]

+ kinderen:

T., M., ° [...]

T., F., ° [...]

K., M., ° [...]

K., M., ° [...]

K., S., ° [...]

Nationaliteit: [...]

adres: [...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 24.08.2013, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor T., K. [...]. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 17.09.2013 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat de aangehaalde medische elementen niet weerhouden konden worden.

Derhalve dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procédure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van "verlies van recht op verblijf".

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.3.2. Op 19 september 2013 werd de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekster. Deze beslissing die verzoekster op 10 oktober 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

De mevrouw, die verklaart te heten

Naam + voornaam: T., K. [...]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: [...]

+ kinderen:

T., M., ° [...]

T., F., ° [...]

K., M., ° [...]

K., M., ° [...]

K., S., ° [...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene werd niet als vluchteling erkend."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

1.3.3. Op 19 september 2013 werd tevens de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker. Deze beslissing die verzoeker op 10 oktober 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"De heer

Naam + voornaam: K., J. [...]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: [...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: Betrokkene werd niet als vluchteling erkend."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort: het EVRM).

Zij lichten dit toe als volgt:

"De wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder haar toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Krachtens het materieel motiveringsbeginsel dient elke administratieve beslissing te berusten op zowel in feite als in rechte aanvaardbare motieven. Deze bepalingen en dit beginsel zijn door de bestreden beslissing geschonden.

De motivering is niet afdoende als het gaat om: Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Reule D., De motiveringsplicht en vreemdelingenwet, TVVR 1993,67 cv.).

De omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing. De minister van Migratie- en asielbeleid heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

i Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch deze motivering zeker niet afdoende is na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak.

1.

Ten eerste is het duidelijk dat de aangevochten beslissing foutief is en onafdoende gemotiveerd en dat zij een schending uitmaakt van de motiveringsplicht zoals bepaald in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel.

Het gegeven dat een medisch probleem niet levensbedreigend is, laat immers niet zonder meer toe te veronderstellen dat er geen reëel risico op een onmenselijke en vernederende behandeling bestaat wanneer er geen adequate behandeling voor deze aandoening bestaat in het land van herkomst of gewoonlijk verblijf van de betrokken vreemdeling. Het gegeven dat niet werd nagegaan of de medische elementen, aangehaald voor verzoekende partij, een reëel risico inhouden op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst

is strijdig met artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

De arts-attaché is dus niet nagegaan of de medische elementen die verzoekende partij heeft aangehaald

een reëel risico inhouden op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

In haar medische evaluatie dd. 17.09.2013 meldt de arts-attaché dat mevrouw T., K. [...] lijdt aan angst, stress, automutilatie, slaapstoornissen, depressie, concentratiestoornissen, posttraumatisch stress-syndroom, nachtmerries en gedragsstoornissen.

Desalniettemin stelt de bestreden beslissing dat "uit het voorgelegd medische dossier niet (kan) worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, en dat in tweede instantie met vastheid gesteld kan worden dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar betrokkene gewoonlijk verblijft."

Voor zover begrepen dient te worden dat verweerder van oordeel is dat aangezien verzoekende partij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit, bijgevolg zij niet lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling

wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst, dient de Raad op te merken dat deze stelling geen steun vindt in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Uit artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet kan immers niet worden afgeleid dat indien een vreemdeling niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico is voor zijn leven of niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico is voor zijn fysieke integriteit, hij derhalve niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Verweerder kan zich te dezen niet dienstig verschuilen achter het advies van de arts-adviseur en betogen dat aangezien de arts-adviseur adviseert dat de aangehaalde aandoeningen niet overeenstemmen met een ziekte zoals bedoeld in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet hij niet verder diende in te gaan op de behandeling in het land van herkomst.

Het komt de verweerder immers toe het gestelde in artikel 9ter, § 1, eerste lid en laatste lid te respecteren en zonodig de arts-adviseur verzoeken om bijkomende onderzoeken te verrichten.

Een bestuurlijke beslissing dient de bestuurde minimaal toe te laten te begrijpen waarom deze beslissing genomen werd zodat zij met kennis van zaken haar rechtsmiddelen kan aanwenden.

Deze vereiste impliceert dat wanneer, met verwijzing naar een advies van een ambtenaar-geneesheer, geponeerd wordt dat een vreemdeling niet voldoet aan de voorwaarden die worden gesteld in een wetbepaling die twee situaties voorziet er uit voormeld advies duidelijk dient te blijken waarom geen van beide situaties van toepassing is en dat de motieven in dit advies deugdelijk moeten zijn.

Aan deze vereiste is in casu niet voldaan, zodat de motivering van de bestreden beslissing niet als pertinent en draagkrachtig kan worden beschouwd.

2.

Ten tweede schendt verweerder de zorgvuldigheidsverplichting (algemeen rechtsprincipe) door na te laten binnen een 'redelijke termijn' de bestreden beslissing te nemen.

De aanvraag cfr. art. 9ter Vw. van verzoekende partij dateert van 02.04.2010, terwijl de bestreden beslissing pas werd genomen op 19.09.2013 hetzij meer dan 3 jaar later.

Verweerder schendt het principe van "goedbeheer".

Dit principe houdt in dat verweerder door zijn optreden of het nalaten hiervan, geen schade mag berokkenen aan de verzoekende partij.

De vraag dient te worden gesteld of de vertraging in casu had kunnen vermeden of beperkt worden.

De lange duur van de procédure zou desgevallend kunnen worden verantwoord door de zorg om een grondige enquête te voeren.

Het principe van goed beheer omvat het recht op (juridische) zekerheid en het nodige respect voor het rechtmatige vertrouwen van de burger.

Het principe van de beoordeling van de belangen dat gekoppeld is aan het principe van goed beheer, houdt in dat de beslissingen tijdens de voorbereidingsfase zorgvuldig worden voorbereid en dat tijdens de beslissingsfase een redelijke keuze wordt gemaakt (principe van proportionaliteit).

In casu bestaat er geen enkele objectieve grondslag waarom verweerder 3 jaar tijd nodig had om de bestreden beslissing te nemen.

3.

Ten derde houdt de bestreden beslissing een schending in van de bepalingen van art. 9ter Vw. Dit artikel bepaalt het volgende :

Art. 9ter. Vw. § 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze hjdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

Art. 9ter. Vw. § 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

De bestreden beslissing dd. 19.09.2013 is gebaseerd op het medisch advies van arts-attaché waarin deze laatste gesteld heeft dat de aandoeningen van verzoekende partij niet direct levensbedreigend zouden zijn gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.

De arts-attaché verwijst hiervoor naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens die een dergelijke (strengere) interpretatie zou hebben gegeven aan de bepalingen van art. 3 EVRM.

Echter, nergens in de bepalingen van Artikel 9ter Vw wordt een "directe" levensbedreiging vereist.

Artikel 9ter Vw. laat ook ziekten toe die (op termijn) een reëel risico kunnen inhouden voor het leven of de fysieke integriteit, bij gebrek aan adequate (beschikbare en toegankelijke) behandeling in het herkomstland.

Artikel 9ter Vw zelf vereist geen "directe" levensbedreiging wegens "kritieke" gezondheidstoestand of "vergevordeerd stadium" van de ziekte.

Door te eisen dat de aandoening van verzoekende partij 'levensbedreigend' zou moeten zijn, heeft verweerder een voorwaarde toegevoegd aan artikel 9ter Vw, en miskent daardoor art. 9ter Vw.

Art. 9ter, §3,4° Vw. laat verweerder slechts toe om de zgn. 'medische filter' toe te passen rekening houdend met alle elementen van art. 9ter §1, eerste lid Vw:

Artikel 9ter Vw. beschermt zieken die (kennelijk) een reëel risico lopen voor het leven of de fysieke integriteit, of op een onmenselijke of vernederende behandeling, in het geval er geen adequate beschikbare en toegankelijke) behandeling is in het land van herkomst of het buitenland waar betrokkene naar zou moeten terugkeren na afwijzing van de 9ter aanvraag.

Verweerder verklaart in casu de 9ter Vw. aanvraag van verzoekende partij ongegrond alleen op basis van het eerste deel van deze definitie, mét bovendien een (veel te) strenge (en onwettige) invulling ervan ("direct" risico op leven of fysieke integriteit).

Verweerder gaf daarbij geen enkele motivering over het tweede en derde deel van de definitie van art. 9ter Vw : namelijk : of er geen van de genoemde risico's is in het geval dat verzoekende partij geen adequate behandeling meer zou krijgen na terugkeer.

Nergens in de bestreden beslissing is weergegeven of verweerder, hetzij de arts-attaché in concreto een onderzoek hebben gevoerd naar de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in herkomstland van verzoekers.

Door dit onderzoek niet te voeren, worden de bepalingen van art. 9ter§ 1 Vw. Ontegensprekelijk geschonden.

Nergens uit de lezing van het medisch advies van de arts-attaché blijkt dat deze laatste een concreet onderzoek heeft verricht naar het al dan niet bestaan van een adequate, beschikbare en toegankelijke medische behandeling in het herkomstland van verzoekers in geval van een eventuele terugkeer bij een afwijzing van de aanvraag.

In casu lijdt verzoekende partij wel degelijk aan een aandoening dewelke wel degelijk een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit.

Het medisch advies van de arts-attaché is in strijd met de voorhanden zijnde stukken in het administratief dossier.

4.

Ten vierde blijkt uit de lezing van het advies van de arts-attaché alleszins niet dat deze laatste een grondig onderzoek heeft gevoerd van de door verzoekende partij voorgelegde medische verslagen.

De door verzoekende partij voorgelegde medische getuigschriften bevatten wel degelijk meer dan voldoende gegevens waaruit blijkt dat de aandoeningen van verzoekende partij ernstig zijn en dat een terugkeer naar het herkomstland om die reden is uitgesloten.

Deze gegevens zouden redelijkerwijze moeten kunnen volstaan.

Het advies van de ambtenaar-geneesheer is uiterst summier en is in hoofdzaak beperkt tot het louter weergeven van de datum en de opsteller van de door verzoekende partij voorgebrachte medische getuigschriften.

Dit kan onmogelijk als een ernstig (inhoudelijk) onderzoek worden aanzien van de voorgelegde medische getuigschriften. ;

Minstens werden de medische aandoeningen waaraan verzoekende partij lijdt door de ambtenaar-geneesheer ten onrechte geringeschat.

De medische aandoeningen waaraan verzoekers lijden laten hen niet toe om te reizen.

Uit de door verzoekende partij voorgelegde medische attesten bleek integendeel dat de medische aandoeningen waaraan zij lijden van die aard zijn dat een verdere medische opvolging in België noodzakelijk is.

Uit de door verzoekende partij voorgelegde medische verslagen bleek dat een gegronde verklaring van de aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9ter van de Vw. wel degelijk een rationele en aanvaardbare oplossing is.

5.

Ten vijfde schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verweerder had de mogelijkheid om verzoekende partij aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch heeft ten onrechte nagelaten om dit te doen.

Een medisch onderzoek had ongetwijfeld een ander licht geworpen op de zaak.

Door verzoekende partij niet aan een medisch onderzoek te onderwerpen, doch zich te beperken tot het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat voorbarig was, schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

Indien de arts-attaché tot een andersluidende conclusie wilde komen, had hij bij verzoekende partij of bij hun artsen specifieke informatie kunnen opvragen aangaande de mogelijkheid om te reizen naar Servië;

gelet op hun medische toestand, en aangaande het causaal verband tussen beide; of verzoekende partij onderwerpen aan een medisch onderzoek om hun actuele medische toestand en de mogelijkheid om te kunnen reizen naar het herkomstland te achterhalen alsook het causaal verband tussen beide, wat in casu ten onrechte niet is gebeurd. De arts-attaché raadpleegde geen deskundige, noch werd er gecorrespondeerd met de geraadpleegde arts van verzoekende partij aangaande de (actuele) gezondheidsproblemen van verzoekende partij. De arts-attaché heeft op voorbarige en onterechte wijze de door verzoekende partij voorgelegde verslagen tegengesproken.

Nochtans is dit voorgeschreven door artikel 4 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Mits consult van de behandelende arts had verwerende partij een correct medisch standpunt kunnen innemen.

Uit de door de FOD Binnenlandse Zaken gegeven motivering blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing van niet-gegrondheid van de aanvraag om machtiging van verblijf de diverse gegevens die beschikbaar zijn in het dossier van verzoekende partij op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen. Door de aanvraag tot verblijfsmachtiging af te wijzen op grond van het feit dat de aandoeningen van verzoekende partij geen levensbedreigende aandoening zouden vormen, blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging dd 02.04.2010, zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen.

Verweerder had de mogelijkheid om verzoekende partij aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch heeft ten onrechte nagelaten om dit te doen. Een medisch onderzoek had ongetwijfeld een ander licht geworpen op de zaak. Door verzoekende partij niet aan een medisch onderzoek te onderwerpen, doch zich te beperken tot het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat voorbarig was, schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

Gezien het advies van de arts-attaché enerzijds en anderzijds de medische verslagen van de arts van verzoekende partij tot tegenstrijdige conclusies komen, was het noodzakelijk om verzoekende partij minstens aan een medisch onderzoek te onderwerpen. Door dit niet te doen, doch zich te beperken tot een verwijzing naar het voorbarige en foutieve advies van de ambtenaar-geneesheer, heeft verweerder op kennelijk onredelijke wijze besloten om de aanvraag op grond van artikel 9ter Vw. ongegrond te verklaren. Minstens schendt de bestreden beslissing de motiveringsverplichting doordat op deze argumenten in de aanvraag dd. 02.04.2010

De aandoeningen van verzoekers worden "niet beschouwd als een direct levensbedreigende aandoening. Verzoekers hebben echter ernstige gezondheidsproblemen.

Verzoekers hebben objectieve en verifieerbare verslagen voorgelegd aangaande de medische aandoeningen waaraan zij lijden. Aan de hand van de verslagen kon worden afgeleid dat de medische aandoeningen waaraan zij lijden van die aard zijn dat een verdere gespecialiseerde medische opvolging noodzakelijk is, met name dat een regelmatige opvolging door verschillende specialisten noodzakelijk is. Minstens werden de medische aandoeningen door de ambtenaar-geneesheer ten onrechte geringschat. Uit de door verzoekende partij voorgelegde medische verslagen bleek dat een gegronde verklaring van de aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9ter van de Vw. wel degelijk een rationele en aanvaardbare oplossing is.

De kwestie die derhalve oplossing behoeft, is deze van de toegankelijkheid van zorg in het land van herkomst in hoofde van verzoekende partij.

Verzoekende partij is niet bij machte om na een lang verblijf in België, de medische kosten te betalen. Zij moeten terug van nul beginnen in Servië.

Er kan vastgesteld worden dat de verwerende partij duidelijk aan haar verplichtingen van goed bestuur, voorzichtigheid en zorgvuldigheid heeft verzaakt omdat zij geen rekening heeft gehouden met het feit dat het opvolgen met de juiste medicijnen met het oog op het verbeteren van de fysieke gezondheid niet efficiënt kan gebeuren in het land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM verbiedt om iemand te onderwerpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt dat een vreemdeling die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst, dient te worden toegelaten tot verblijf.

Geenszins is aangetoond dat verzoekers met een hoge graad van waarschijnlijkheid de zorg zullen kunnen bekomen die zij nodig hebben. Integendeel, het risico is reëel dat verzoekende partij gedurende langere tijd verstoken zal blijven van medische opvolging.

Bovendien zullen verzoekers ernstig gediscrimineerd worden omdat ze van etnische origine Roma zigeuners zijn. Om een duidelijk overzicht te krijgen van de situatie in Servië is het aangewezen om een

onderzoekscommissie opdracht te geven teneinde de schending van de mensenrechten in Servië grondig te onderzoeken en daarvan een verslag op te stellen.

Het is sowieso al moeilijk om een correcte medische behandeling te krijgen in Servië, laat staan indien men nog van origine Roma is.

Bovendien is beschikbaarheid van knowhow en van moderne medicijnen één zaak, de werklast van de verstrekkers van de geneeskundige zorgen en de toegang tot gratis gezondheidszorg zijn een andere zaak. En op dit laatste punt dient op basis van de voorliggende documentatie te worden gevreesd dat verzoekende partij in de kou zal blijven staan in het land van herkomst.

In Servië heeft verzoekende partij enkel nog verre familieleden met wie zij geen nauwe banden onderhouden. De bestreden beslissing gaat bovendien niet in op het risico van een onderbreking van de medische behandeling door een vertrouwensarts in België. De vertrouwensrelaties die verzoekende partij heeft opgebouwd met hun artsen en therapeuten mogen onder geen beding worden onderbroken gezien de ernst van de aandoeningen.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJSS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946, LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

Het afwijzen van een aanvraag 9ter Vw. is in casu strijdig met artikel 3 van het Europees Verdrag inzake tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden die absolute bescherming garandeert tegen een onmenselijke en vernederende behandeling.

Dit omdat de aanvrager de bescherming inroept wegens zijn gezondheid.

Terwijl reden tot afwijzen van het verzoek tot regularisatie inzake gegrondheid niet opgelegd is volgens de wet.

Dat in de bestreden beslissing door verweerder het verzoekschrift conform artikel 9, ter van de wet van 15.12.1980 ongegrond wordt verklaard zonder motivatie waarom het afwijzen van de aanvraag om medische redenen geen vernederende behandeling uitmaakt of kan uitmaken.

Dat de bestreden beslissing derhalve niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt.

Het afwijzen van een verzoek van een vreemdeling wiens aanvraag conform artikel 9ter Vw. onontvankelijk werd verklaard, kan mogelijk een schending inhouden van artikel 3 EVRM.

Wanneer niet blijkt uit de motivering van de beslissing dat de overheid onderzocht heeft of de ziekte, ingeroepen door de aanvrager, een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, schendt die maatregel artikel 3 EVRM.

Dat verzoekende partij dienaangaande opmerkt dat de motivatie van verweerder gestoeld is op onjuiste feiten en derhalve niet afdoende is.

Dat de bevoegdheid in deze zaak niet zorgvuldig werd gehanteerd.

Dat ook op dit punt de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt.

Dat in elk geval door verweerder een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt wanneer deze geen rekening hield met het geheel van de door verzoekende partij aangehaalde elementen ter ondersteuning van de gegrondheid van haar aanvraag, waaruit kon worden afgeleid dat het voor verzoekende partij bijzonder moeilijk is medische verzorging te genieten in Servië, wanneer deze geen rekening hield met de medische problematiek van verzoekende partij en in het land van herkomst en de andere argumenten.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Waar verzoekers in de aanhef van het enige middel een schending van artikel 2 van het EVRM aanhalen, dient te worden vastgesteld dat zij in hun uiteenzetting op geen enkele wijze toelichten hoe de bestreden beslissing deze verdragsbepaling zou schenden.

Het middel is dan ook onontvankelijk in zoverre de schending wordt aangevoerd van artikel 2 van het EVRM.

2.3. In hetgeen als een eerste onderdeel van het enige middel kan worden beschouwd, voeren de verzoekers in eerste instantie de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet en nadien van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de ongegrondheid van de aanvraag wordt besloten.

In casu wordt in de motivering van de bestreden beslissing op duidelijke wijze verwezen naar de juridische grondslag, met name naar artikel 9ter van de vreemdelingenwet en naar de feitelijke gegevens die er aan ten grondslag liggen. Zo verwijst de gemachtigde van de staatssecretaris uitdrukkelijk naar het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 17 september 2013, dat werd uitgebracht in toepassing van artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet en dat samen met de bestreden beslissing aan verzoekers ter kennis werd gebracht. De gemachtigde motiveert dat de ambtenaar-geneesheer heeft aangegeven dat de medische elementen aangehaald door verzoekers niet weerhouden konden worden zodat er geen sprake is van een ziekte die ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit ofwel een reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling indien er geen adequate behandeling in het herkomstland is. De motieven van het voornoemde advies van de ambtenaar-geneesheer waarvan de gemachtigde de conclusies tot de zijne maakt, maken dan ook integraal deel uit van de motieven van de thans bestreden beslissing. In dit advies worden de risico's vermeld in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet onderzocht aan de hand van de verschillende medische stukken die werden aangebracht. Er wordt dan ook ingegaan op de concrete omstandigheden van de zaak.

Er moet worden vastgesteld dat verzoekers niet concreet duidelijk maken op welk punt de aldus geboden motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet, noch van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt aangenomen.

2.4. Verzoekers leveren een eerder inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing en zij voeren verder de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Er dient evenwel te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, zijnde artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoeker tevens de schending aanvoert.

Artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aan toont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Gelet op de redactie van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet houdt deze bepaling duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de voorgelegde ziekte, met name:

- de ziekte houdt een reëel risico in voor het leven of voor de fysieke integriteit, of
- de ziekte houdt een reëel risico in op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf.

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer moet blijken waarom geen van deze beide situaties van toepassing zijn. De duidelijke bewoordingen van deze bepaling, waarin de twee mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat de tweede mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene (RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

De bewoordingen van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet voorzien echter geen precieze criteria om te bepalen wanneer een ziekte een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, dan wel wanneer een ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf. Deze beoordeling wordt krachtens artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet overgelaten aan de door de minister c.q. staatssecretaris aangeduide ambtenaar-geneesheer. De ambtenaar-geneesheer, en met hem de verweerder, beschikt dan ook over een discretionaire bevoegdheid om te beoordelen of de ziekte van de aanvrager al dan niet leidt tot het toekennen van een verblijfsmachtiging.

Uit het administratief dossier blijkt dat de ambtenaar-geneesheer op 17 september 2013 een schriftelijk advies heeft opgesteld ten behoeve van de gemachtigde betreffende het medisch dossier van verzoekster, K. T. (zie punt 1.2.).

De gemachtigde stelt vast dat de ambtenaar-geneesheer de medische elementen in hoofde van de verzoekster, K. T., niet heeft weerhouden in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en concludeert dat uit het voorgelegde medische dossier niet kan worden afgeleid dat verzoekster lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Waar verzoekers stellen dat de ambtenaar-geneesheer niet is nagegaan of de voorgelegde medische elementen een reëel risico inhouden op een onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst en waar zij aangeven dat uit artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet niet blijkt dat de afwezigheid van een ziekte een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit meteen impliceert dat het ook geen reëel risico

inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is, verliezen zij uit het oog dat de ambtenaar-geneesheer *in casu* wel degelijk heeft onderzocht of verzoekster behandeling nodig heeft. Uit een eenvoudige lezing van het advies van 17 september 2013 blijkt dat de ambtenaar-geneesheer uit de medische gegevens heeft kunnen afleiden dat verzoekster last heeft van psychische klachten (angst, depressie, stress) en dat alle elementen in het dossier wijzen op een eerder banaal probleem: *“Dit blijkt uit de aard van de behandeling, het feit dat er pas na één jaar een psychiater geconsulteerd werd en het feit dat betrokkene nooit gehospitaliseerd diende te worden omwille van deze klachten. Overigens werden de medicijnen geminimaliseerd wegens zwangerschap, toch een event die extra stress met zich meebrengt, maar desondanks deden zich op psychisch vlak geen ernstige decompensaties voor. Er zijn geen concrete elementen die aantonen dat het aangehaalde risico een reëel risico betreft. Agressief en ontremd gedrag is niet noodzakelijkerwijs een psychische stoornis, maar kan evenzeer een karaktereigenschap zijn.”* De geneesheer-ambtenaar stelt dat op basis van de beschikbare medische gegevens er geen sprake is van een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien zijn er geen contra-indicaties om te reizen en is er geen mantelzorg nodig omwille van vermelde aandoeningen.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat verzoekers geheel voorbij gaan aan de motieven van het thans voorliggende advies van de ambtenaar-geneesheer en dat zijn argumentatie niet volstaat om de pertinente motieven van de bestreden beslissing, met inbegrip van de motieven die blijken uit het boven geciteerde advies van 17 september 2013, aan het wankelen te brengen. Het betoog van de verzoekers laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet. Een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt evenmin aangetoond.

Het eerste onderdeel is ongegrond.

2.5. In een tweede middelenonderdeel voeren verzoekers de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij wijzen erop dat drie jaar verstreken is sinds de aanvraag zodat de gemachtigde nagelaten heeft binnen een ‘redelijke termijn’ een beslissing te nemen.

Inzake de redelijke termijn dient erop te worden gewezen dat de vreemdelingenwet geen termijn voorziet waarbinnen de aanvragen om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet behandeld moeten worden. Evenmin bestaat er in hoofde van de overheid een verplichting om te motiveren waarom zij een welbepaalde tijd nodig heeft gehad om tot een beslissing te komen.

Een eventuele schending van de redelijke termijn heeft hoe dan ook niet tot gevolg dat de gevraagde machtiging zou worden ingewilligd en er dus, louter omwille van het tijdsverloop, in hoofde van verzoekers een recht op verblijf zou ontstaan. Bovendien werden verzoekers in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie en ingeschreven in het vreemdelingenregister naar aanleiding van de beslissing van 24 augustus 2010 tot ontvankelijkheid van de aanvraag, zodat zij niet aantonen welk belang zij hebben bij een beslissing die eerder diende te worden genomen.

De in dit kader aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht kan niet worden aangenomen.

Het tweede onderdeel is ongegrond.

2.6. In een derde onderdeel voeren verzoekers wederom een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet aan. Zij betogen dat de bestreden beslissing is gebaseerd op een medisch advies van de ambtenaar-geneesheer waarin deze stelt dat de aandoeningen niet direct levensbedreigend zouden zijn gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte, dat de ambtenaar-geneesheer hiertoe verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens die een dergelijke strenge interpretatie zou geven aan artikel 3 van het EVRM terwijl nergens in de bepalingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet een directe levensbedreiging wordt vereist. Door te eisen dat de aandoening levensbedreigend zou moeten zijn, zou de verweerder een voorwaarde hebben toegevoegd aan artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoekers verwijten de

ambtenaar-geneesheer nogmaals geen concreet onderzoek te hebben gevoerd naar de mogelijkheden van en de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst.

Dienaangaande herhaalt de Raad dat uit het onder punt 1.2. geciteerde advies van 17 september 2013 geenszins blijkt dat de ambtenaar-geneesheer louter en alleen zou gesteld hebben dat verzoekster niet levensbedreigend ziek is. Gelet op de gemaakte vaststellingen betreffende de banaliteit van de ziekte kon de ambtenaar-geneesheer concluderen dat de ingeroepen psychische gezondheidssituatie geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van verzoekster en evenmin een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst. De ambtenaar-geneesheer heeft hierbij duidelijk rekening gehouden met de door verzoekster gevolgde medicamenteuze behandeling en therapie, doch geoordeeld dat deze niet noodzakelijk zijn in de zin dat bij ontbreken hiervan in het land van herkomst nog geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling blijkt en dit omdat niet blijkt dat de psychische aandoening een zodanige graad van ernst heeft dat deze in deze situatie aanleiding kan geven tot dergelijk reëel risico.

De Raad merkt vervolgens op dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet geenszins voorziet dat in alle gevallen moet worden onderzocht of er een adequate behandeling bestaat voor een medisch probleem in het land van herkomst van een vreemdeling en of deze toegankelijk is. Wanneer de ambtenaar-geneesheer op basis van de voorgelegde medische stukken oordeelt dat verzoeksters aandoeningen geen voldoende graad van ernst hebben opdat deze in de situatie dat een adequate behandeling hiervoor niet voorhanden is in het land van herkomst, een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling inhoudt, blijkt niet dat er op hem een plicht rust om de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst of verblijf alsnog te onderzoeken.

Een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt met het betoog van verzoekers een schending van de motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel aangetoond.

Het derde onderdeel is ongegrond.

2.7. In een vierde onderdeel betogen verzoekers dat geen grondig onderzoek werd gevoerd van de voorgelegde medische verslagen. Zij stellen dat deze, niet nader omschreven, medische getuigschriften wel degelijk meer dan voldoende gegevens bevatten waaruit blijkt dat de aandoeningen ernstig zijn en dat een terugkeer naar het land van herkomst uitgesloten is. Volgens verzoekers werden de medische aandoeningen ten onrechte geringschat door de ambtenaar-geneesheer, is het advies van de ambtenaar-geneesheer uiterst summier en in hoofdzaak beperkt tot het louter weergeven van de datum en de opsteller van de voorgebrachte medische getuigschriften, en blijkt uit de door de verzoekers voorgelegde medische verslagen *“dat een gegronde verklaring van de aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9ter van de Vw. wel degelijk een rationele en aanvaardbare oplossing is”*.

De Raad stelt evenwel vast dat uit het onder punt 1.2. geciteerde advies van 17 september 2013 concrete toelichtingen blijken aan de hand van de voorgelegde medische attesten. Uit het loutere betoog dat het advies van de ambtenaar-geneesheer strijdig zou zijn met de door verzoekster neergelegde medische stukken en dat verzoekers het niet eens zijn met de beoordeling van verzoeksters gezondheidssituatie door de ambtenaar-geneesheer en van mening zijn dat haar psychische aandoening wordt geringschat, blijkt in ieder geval ook nog niet dat de ambtenaar-geneesheer is uitgegaan van een incorrecte feitenvinding of een manifeste beoordelingsfout maakte. Wanneer een verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt afgewezen, is dit ook veelal het geval omdat het advies van de ambtenaar-geneesheer inhoudelijk anders is dan de door de aanvrager ter ondersteuning van zijn aanvraag neergelegde medische attesten. Zoals reeds aangegeven, komt het de Raad niet toe een medische beoordeling te betwisten. De Raad stelt vast dat verzoekers in gebreke blijven om de beweerde onzorgvuldigheid of onredelijkheid van de bestreden beslissing concreet aan te tonen.

Waar verzoekers aangeven dat het gegrond verklaren van de verblijfsaanvraag op basis van de voorgelegde verslagen wel degelijk een rationele en aanvaardbare oplossing is, merkt de Raad op dat hij als annulatierechter niet in de beoordeling van het bestuur kan treden zodat een dergelijke loutere opportuniteitskritiek niet dienstig is.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht of het redelijkheidsbeginsel is niet aangetoond. Evenmin kan een schending van de motiveringsplicht worden aangenomen.

Het vierde onderdeel is ongegrond.

2.8. In een vijfde onderdeel beroepen verzoekers zich andermaal op een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Verzoekers menen dat de ambtenaar-geneesheer verzoekster ten onrechte niet aan een medisch onderzoek heeft onderworpen en ten onrechte geen specifieke informatie heeft opgevraagd aangaande de mogelijkheid om te reizen naar Servië. Zij menen dat verweerder zich op een voorbarig advies van de ambtenaar-geneesheer heeft gesteund en verwijt de ambtenaar-geneesheer dat hij geen deskundige raadpleegde, noch correspondeerde met de behandelende artsen, hoewel dit voorgeschreven zou zijn door artikel 4 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In de mate dat verzoekers aanvoeren dat de ambtenaar-geneesheer een deskundige diende te raadplegen of dat hij verzoekster aan een eigen medisch onderzoek diende te onderwerpen of diende te corresponderen met de behandelende artsen, kunnen zij niet worden gevolgd.

Artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Uit de redactie van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat het de aanvrager toekomt zijn verzoek te onderbouwen, door naast het medisch getuigschrift, ieder nuttig gegeven omtrent zijn ziekte over te maken, te weten, om te bewijzen dat hij lijdt aan een ziekte en dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Op basis daarvan verschaft de ambtenaar-geneesheer zijn advies. De ambtenaar-geneesheer kan de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen, doch enkel wanneer hij dit nodig acht. Van enige verplichting om de betrokkene aan een fysiek onderzoek te onderwerpen en/of van enige verplichting om gespecialiseerd advies in te winnen van deskundigen, is dan ook geen sprake (cf. RvS 29 oktober 2010, nr. 208.585; RvS 16 april 2012, nr. 8348 (c)). Er is evenmin sprake van enige verplichting om contact op te nemen met de behandelende artsen.

Het behoort dan ook tot de discretionaire bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer om te oordelen of hij het nodig acht om een advies van deskundigen in te winnen of om de zieke aan een bijkomend fysiek medisch onderzoek te onderwerpen. *In casu* tonen verzoekers op geen enkele wijze concreet aan dat de informatie die zij hebben naar voor gebracht in het kader van hun aanvraag van die aard zou zijn dat zij een bijkomend onderzoek of een advies van een deskundige zou noodzaken.

Verzoekers maken niet concreet aannemelijk dat dit onderzoek “ongetwijfeld” een ander licht had geworpen op de zaak. De vage veronderstellingen van verzoekers zijn niet voldoende om de motivering van het advies van de ambtenaar-geneesheer te weerleggen.

Verzoekers menen verder dat, door de aanvraag af te wijzen op grond van het feit dat de aandoeningen niet levensbedreigend zouden zijn, niet blijkt dat met de diverse gegevens beschikbaar in het dossier op een zorgvuldige, redelijke en objectieve wijze rekening is gehouden. Dienaangaande werd *supra* echter reeds vastgesteld dat niet blijkt dat *in casu* louter en alleen werd geoordeeld dat verzoeksters aandoening niet levensbedreigend zou zijn.

Verzoekers gaan verder met het poneren van eigen overtuigingen, met name dat zou blijken dat de medische aandoeningen een opvolging door verschillende specialisten zou noodzaken, en zij stellen tot slot dat de zorgvuldigheidsplicht eveneens is geschonden omdat de verweerder zou hebben verzaakt rekening te houden met een efficiënte opvolging van de behandeling met juiste medicijnen met het oog op het verbeteren van de fysieke gezondheid. Verzoekers stellen dat het zij ernstig gediscrimineerd worden omdat ze van etnische origine Roma zigeuners zijn. Zij stellen dat het aangewezen is om een onderzoekscommissie opdracht te geven de schending van de mensenrechten in Servië grondig te onderzoeken en daarvan een verslag op te stellen. Verzoekers brengen zelf geen concrete bewijsstukken aan om hun stellingen te bewijzen.

De ambtenaar-geneesheer heeft bovendien duidelijk rekening gehouden met de door verzoekster gevolgde medicamenteuze behandeling en therapie, doch geoordeeld dat deze niet noodzakelijk zijn in de zin dat bij ontbreken hiervan in het land van herkomst nog geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling blijkt en dit omdat niet blijkt dat de psychische aandoening een zodanige graad van ernst heeft dat deze in deze situatie aanleiding kan geven tot dergelijk reëel risico.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangenomen. Evenmin wordt een schending van de motiveringsplicht aannemelijk gemaakt.

Het vijfde onderdeel is ongegrond.

2.9. In hetgeen als een zesde onderdeel van het middel kan worden beschouwd, voeren verzoekers een schending van artikel 3 van het EVRM aan.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft moet allereerst worden benadrukt dat het EHRM reeds oordeelde dat deze verdragsbepaling niet het recht aan een vreemdeling waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan zijn land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn” – hetgeen *in casu* niet blijkt –, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./Verenigd Koninkrijk).

Gezien dat artikel 9ter een ruimere bescherming biedt dan artikel 3 van het EVRM is het moeilijk in te zien hoe er sprake kan zijn van een onmenselijke of vernederende behandeling onder de strengere bepalingen van artikel 3 van het EVRM. Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, dienen verzoekers immers aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het land waarnaar ze mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandelingen. Deze beweringen moeten gestaafd worden met een begin van bewijs en er moeten concrete, op de persoonlijke situatie betrokken feiten aangebracht worden. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Ook aan de hand van deze bepalingen van artikel 3 van het EVRM slagen verzoekers er niet in om dergelijk bewijs voor te brengen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.10. Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat het enige middel, in zoverre het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond is. Verzoekers hebben geen middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Verzoekers ontwikkelen geen middel tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten. Het beroep in zoverre gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten is derhalve onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend vijftien door:

mevr. C. BAMPS,

eerste voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De eerste voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS